

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΕΣ ΕΟΡΤΕΣ ΤΟ ΝΟΗΜΑ ΤΗΣ 28ης ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1940.

Πανηγυρικός λόγος από τον Κωνσταντίνο Καλόμοιρο.

Ήρωες και ημίθειοι του Ελληνικού Πανθέου, κατέλθετε σήμερα στη γη για να συνεορτάσετε μαζί με τους ανθρώπους. Αστέρες πολύφωτοι του νοητού στερεώματος! Πυρίπνοα άνθη του παραδείσου!

Αιώνιοι και αθάνατοι!

Εγκαταλείψατε για λίγο, όντα θεία και ιερά την ουράνια κατοικία σας και επισκεφθείτε τον τόπον του εξαγνισμού σας.

Εκεί όπου το αίμα σας ξαναζωντάνεψε το Σούλι ως το Κιούγκι.

Εκεί όπου το αίμα σας επότισε τις δάφνες.

Εκεί κάπου κοντά στη λίμνη Αχερουσία.

Εκεί όπου σαν σήμερα πριν από λίγα χρόνια δεν φοβηθήκατε το κοφτερό του Χάροντα δρεπάνι, αλλά ορμήσατε ακάθεκτοι για να τον συναντήσετε πάνω απ' το μεγάλο της θυσίας τον βωμό.

Εκεί όπου οι τάφοι σας θυμίζουν του κατακτητή τη μισανθρωπία, αλλά και τη δική σας πνευματική ανωτερότητα.

Εκεί όπου το πνεύμα ενίκησε την ύλη, εκεί όπου το φως διέλυσε τα σκότη.

Εκεί όπου ο λιβανωτός της θυσίας σκορπά και διαχέει το μυροβόλο άρωμα.

Εκεί όπου τα κατώτερα, θα πρέπει να έλθουν σε επαφή με τα ανώτερα, εκεί όπου τα επίγεια θα πρέπει σήμερα να συναγελασθούν με τα ουράνια.

Εκεί όπου η αυταπάρνηση προς την ζωή, σας κατέστησεν αθανάτους, εκεί όπου η προσοχή των ανθρώπων θα πρέπει σήμερα να είναι στραμμένη.

Εκεί, όπου ο φωτοστέφανος, αντανακλά τις χρυσακτίδες του ουρανίου φωτός, ενώ το ολοκαύτωμα της θυσίας τροφοδοτεί την άσβεστη δάδα η οποία διαπερνά τα ψυχικά σκοτάδια.

Γιατί πράγματι όταν το σκότος, η μεγάλη και ισχυρή αυτή αντίθεση του φωτός, επεσκίασε για μια ακόμη φορά την ανθρωπότητα, όταν το βάρος της δουλείας κατεπλάκωσε τα στήθη των ανθρώπων, όταν η Γερμανική μπότα καταπάτησε την Ευρώπη, ενώ η χώρα του τρίπτυχου καταθέτουσα τα όπλα άνοιγε τις πύλες των Παρισίων, όταν η γηραιά Αγγλία απομονωμένη στο νησί της είχε αποδυθεί εις άπελπιν αγώνα, όταν η Ρωσία συνήπτε σύμφωνα φιλίας και μη επιθέσεως, όταν η Αμερική εφαρμόζουσα πιστά το δόγμα της απομόνωσης είχε παραδοθεί εις τον νήδυμον ύπνον, όταν το παρόν της εποχής εκείνης διέγραφε και προέβλεπε αβέβαιον και σκοτεινόν το μέλλον, όταν ουδείς είχε το θάρρος να αντιτάξει εις την βίαν της μηχανής το ΟΧΙ του πνεύματος, ΤΟΤΕ η τρισένδοξη Ελληνική φυλή αδιαφορούσα για τις υλικές θυσίες αντέταξε το ΟΧΙ.

Μνήμων των ιερών της παραδόσεων, μνήμων της ιεράς και μεγάλης της αποστολής, δημιούργησε στις κορυφές της Πίνδου καινούργιες Θερμοπύλες.

Δεν ήταν οι μηχανές, δεν ήταν τα καταστρεπτικά του πολέμου μέσα, εκείνα που χάρισαν τη νίκη, αλλά το ακατάσχετο σθένος της φυλής να ζήσει ελευθέρα και να διατηρήσει αλώβητα και αμώμητα, εκείνα τα οποία της κληροδότησαν η Επανάσταση του 1821 και οι μετέπειτα αγώνες.

“Ελευθερία ή Θάνατος”.

Τα τρόπαια που εστήθησαν στις βουνοκορυφές της Πίνδου, μαρτυρούν περί της αληθείας ταύτης.

Διότι, μόνον παράφρων και αλόγιστος θα ήταν δυνατόν - υπό την άποψιν εννοείται της ανθρωπινής λογικής - να αντιτάξει τα γυμνά του στήθη στις σιδερόφραχτες και μηχανοκίνητες στρατιές του αντιπάλου.

Παραφροσύνη δεν θεωρείται από την ανθρώπινη λογική, όταν ο άοπλος ανθίσταται εις τον ένοπλον.

Παραφροσύνη θεωρείται, όταν ο Δαυίδ αντιπαρατάσσεται προς τον μεγαλόσωμον Γολιάθ.

Παραφροσύνη εθεωρήθη και μόνον το ΟΧΙ της Ελληνικής φυλής.

Όμως ο άνθρωπος, ζων μέσα εις τον περίφημον πολιτισμόν της ύλης, του Τεχνικού Πολιτισμού, ξέχασε τις πνευματικές αρχές από τις οποίες απέρρευσε και οι οποίες τον συντηρούν στη ζωή.

Ξέχασε ο περίφημος άνθρωπος ότι η ύλη δεν συνθέτει το πνεύμα, αλλά το πνεύμα δημιουργεί την ύλη.

Ξέχασε ο άνθρωπος του 20ου αιώνα την δύναμη που τον εγέννησε.

Ξέχασε ο περίφημος άνθρωπος τον Θεό.

Ξέχασε το παιδί τον ίδιον του τον Πατέρα και μακράν πλέον της πατρικής σκέπης και προστασίας, εβυθίσθει εις τον βόρβορον των παθών και των ανθρωπίνων αδυναμιών του.

Ω ανθρωπινή κατάπτωσης! Ω ανθρωπινή δυστυχία! Ω ανθρωπινή αθλιότης!

Βόρβορος και σκότος μαζί τα δυο αυτά κατώτερα χαρακτηριστικά της ύλης συνέθεσαν τον καμβάν επί του οποίου επρόκειτο να πλεχθούν τα πεπρωμένα της ανθρωπότητος.

Οι μεν σκλάβοι, δούλοι του κατακτητή, ο δε κατακτητής δούλος των κτηνωδών ενστίκτων και της μισανθρωπίας, ώδευαν ασυνείδητα μαζί, δούλοι και οι δύο, προς τον κρημνόν της καταστροφής. Τυφλωμένοι αμφότεροι, οι μεν πρώτοι από το σκοτάδι της σκλαβιάς, ο δε δεύτερος από τα κτηνώδη και απάνθρωπα ένστικτα του, αθέλητα και ασύγγνωστα κατέστησαν οι καταστροφείς, ότι ωραίο και ευγενές έχει να επιδείξει το ανθρώπινον πνεύμα, την Ελευθερίαν.

Θύματα και οι δύο των δυνάμεων του σκότους, υπάρξεις δυστυχείς και εγκαταλελειμμένες, είχαν ανάγκη από την θαλπωρή του φωτός και από τα παραδείσια της ελευθερίας νάματα.

Ποιος όμως ήταν δυνατός να ανασύρει τον άνθρωπον από τον βούρκο;

Ποιος ήταν δυνατός για να τον οδηγήσει στους ηλιοφώτιστους λειμώνες της ελευθερίας, όπου η θαλπωρή της αγάπης ζωντανεύει κάθε τι το νεκρόν, χαρίζει στον άνθρωπο την πίστη προς την ζωή, την ελπίδα για το αύριο και ενδυναμώνει τον ασθενή καθιστώντας γίγαντα τον μικρόσωμο Δαυίδ;

Ποιος άλλος ήταν ο δυνατός εκτός από την τρισόλβιον Ελληνική φυλή;

Εκείνη δηλαδή που γνωρίζει να ζει ελευθέρα, να αγωνίζεται για την ελευθερία και να πέφτει στα πεδία των μαχών για την επικράτησίν της.

Εκείνη, που γνωρίζει να δημιουργεί έπη και τρόπαια, εκείνη που γνωρίζει να δημιουργεί Πλαταιές και Μαραθώνες, Σαλαμίνας και Αλαμάνες.

Εκείνη, που γνωρίζει να στήνει φάρους φωτεινούς, εκείνη που γνωρίζει να δίνει στους λαούς ό,τι ευγενές και πολύτιμον έχει.

Εκείνη που γνωρίζει να δίνει στα πεδία των μαχών, χωρίς μητρικό σπαραγμό, τα ίδια τα παιδιά της.

Εκείνη που γνωρίζει να δίνει στους ανθρώπους, χωρίς όμως να ζητά από αυτούς καμιά ανταπόδοση.

Για μια ελευθερία, που θα την βρίσκουμε πάντοτε θρονιασμένη ανάμεσα στην Δικαιοσύνη και τον ανθρωπισμό, όπως μας κληροδότησε ο σημαντικότερος εκπρόσωπος του Νεοελληνικού Διαφωτισμού Αδαμάντιος Κοραής.

Για μια ελευθερία, που γενναίος θεωρείται εκείνος που κυριαρχεί στα πάθη του από εκείνον που κυριαρχεί στους εχθρούς του, κερδίζοντας μια νίκη ενάντια στον εαυτόν του. (Αριστοτέλης).

Για μια ελευθερία, που ο καθένας μας θα υπερασπίζεται το δικαίωμα του άλλου, να λέγει αυτά που πρεσβεύει, ακόμη και αν δεν συμφωνεί ούτε με μια λέξη, με το τίμημα της ζωής του. (Βολταίρος-Fransois Marie Arouet).

Κι έτσι τα Τεπελένια κι οι Κλεισούρες κι οι Χειμάρες και οι Άγιοι Σαράντα, δεν εδημιουργήθησαν από την φυλή μόνον για τον εαυτόν της, αλλά και για κείνους, οι οποίοι, διατηρούντες εις τα τρίςβαθα της ψυχής των μια μικρή σπίθα ελπίδας, ηδύναντο να προσβλέψουν προς αυτά, να αναθαρρήσουν, να αναζωογονηθούν, να αναβαπτισθούν, να αναγεννηθούν και να επανακτήσουν την πίστην προς τις δικές τους δυνάμεις.

Και αναγεννημένοι πλέον με νέες υγιείς δυνάμεις, ξαναβρίσκοντες τον πραγματικόν εαυτόν τους, να ξαναρχίσουν όλοι μαζί έναν καινούργιο αγώνα για να επανακτήσουν εκείνο, που από την ανθρωπινή μωρία τους, έχασαν.

Ιδού ο παγκόσμιος της φυλής ρόλος!

Ιδού η απροσμέτρητος έκτασις εις την οποίαν οδηγεί η αρχή της αγάπης προς την ελευθερίαν.

Ιδού κάτι το εξω-ανθρώπινον και όμως το ανθρωπίνως δυνατόν.

Ιδού κάτι το παράφρον και αλόγιστον, πλην όμως το επιβεβλη-
 μένον καθήκον και η ανθρωπινή υποχρέωσις.

Ιδού το θείον δώρον με το οποίον το υπέρτατον ΟΝ επροικοδό-
 τησε τον άνθρωπο και το οποίον η φυλή μας διατηρεί εν ισχύει, χρησι-
 μοποιούσα αυτό, οσάκις παρίσταται ανάγκη, για ν' απαλύνει τον αν-
 θρώπινο πόνο και να εκπληρώσει ταυτοχρόνως εις το ακέραιον την
 αποστολήν της.

Δεν δημιουργεί τρόπαια η φυλή μας για να κολακεύσει τον εαυ-
 τόν της, δεν στήνει φάρους περικυκλωμένους από το πάθος και τον
 εγωισμόν, αλλά ηλίους φωταυγείς για να φωτίσουν και ζωογονήσουν
 κάθε άνθρωπο που θέλει και επιθυμεί να δεχθεί την επίδρασίν τους.

Γι' αυτό, οσάκις η μοίρα την αναγκάζει να αποδυθεί εις αιμα-
 τηρούς αγώνες, δεν διστάζει, δεν ορρωδεί προ ουδενός, δεν φοβείται
 να θυσιάσει και αυτόν ακόμη τον εαυτόν της, διότι την υπέρτατη εκεί-
 νη στιγμή, η επίδρασις μιας αοράτου πνευματικής δυνάμεως, είναι το-
 σον μεγάλη, ώστε προς χάριν αυτής θυσίας της ύλης το αποτέλεσμα να
 καθίσταται φυσικόν. Την ώρα εκείνη, οι ελεύθεροι πλέον αγωνιστές
 εγκαταλείπουν την γη με πλήρη επικράτηση του πνεύματος των.

Αυτοί είναι οι ήρωες, οι ημίθεοι προ των οποίων εμείς θα πρέπει
 να στεκόμαστε εκστατικοί και ευλαβείς, προ των οποίων πρέπει να
 κλίνουμε γόνυ ευγνωμοσύνης, γιατί η θυσία εκείνων μας χάρισε την
 ελευθερίαν.

Για την ελευθερία πολλά ελέχθησαν και πολλά εγράφησαν – εδα-
 πανήθησαν τόννοι χάρτου και τόννοι μελάνης - Ανεπτύχθησαν ιδέες
 και αντιλήψεις, πολλές όμως αναμεμιγμένες μετά του συμφέροντος
 και του εγωισμού.

Ένεκα τούτου, ελεύθερος θεωρείται εκείνος ο οποίος πράττει ό,τι
 νομίζει και ό,τι θέλει μέχρι τοιούτου σημείου μάλιστα, ώστε η ελευ-
 θερία να καθίσταται ταυτόσημος της ασυδοσίας και του ετσιθελισμού..

Η πνευματική όμως έννοια της ελευθερίας όχι μόνον σχέση με τις
 αντιλήψεις αυτές δεν έχει, αλλά της είναι τελείως ξένες και άγνωστες
 διότι, κατ' αυτήν, ελεύθερος είναι εκείνος ο οποίος πράττει ό,τι πρέπει,
 αλλά και ό,τι δεν αντιστρατεύεται προς την ελευθερίαν του άλλου

Χαρακτηριστικόν δε γνώρισμα της εννοίας ταύτης της ελευθερίας
 είναι η συναντίληψις προς τον πάσχοντα και η εκδήλωσις της αγάπης
 προς τον συνάνθρωπον, η οποία πολλάκις δύναται να φθάσει και
 μέχρις αυτής της αυτοθυσίας ακόμη.

Αυτή είναι η πνευματική αρχή της ελευθερίας. Αρχή, την οποίαν η Ελληνική φυλή, από καταβολής κόσμου, εφήρμοσε πιστά κατά την μακραίωνα Ιστορίαν της.

Αρχή η οποία οδηγεί σε δρόμους ανηφορικούς, σε δρόμους δύσβατους, σε δρόμους ατέρμονου τέλους, σε δρόμους γεμάτους από ανθρώπινη εγκατάλειψη, γεμάτους από αγκάθια, γεμάτους παγίδες, γεμάτους κόπο, μόχθο, πόνο, αγωνία.

Σε δρόμους όμως, που καταλήγουν και σε Τεπελένια και Κλεισούρες και καθιστούν την 28η Οκτωβρίου του 1940 ημέραν παγκοσμίου θαυμασμού. Ημέραν Ιεράν, διότι συμπίπτει με τον εορτασμόν της θρησκευτικής εορτής της Αγίας Σκέπης, ημέραν που εδημιούργησε κόμβον και σταθμόν εις την Νεωτέραν Ιστορίαν του ανθρωπίνου γένους - διότι αφ' ης ανέτειλε και εξεδήλωσε το ΟΧΙ, αρχίζει να καταπίπτει ο μύθος περί του αήττητου του άξονος, να αμφισβητείται η πολεμική υπεροχή του και να μειώνονται οι πιθανότητες απολύτου επικρατήσεώς του επί της γής.

Αυτή είναι η μοίρα της φυλής. Να πρωτοστατεί πάντοτε εις κάθε υψηλόφρονα προσπάθεια και να προσφέρει δια την ευόδωση της χωρίς υπολογισμόν, εκατόμβας.

Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγον θα πρέπει σήμερα να είναι στραμμένη η προσοχή μας προς τους ήρωας εκείνους. Προς εκείνους, οι οποίοι εκπροσώπησαν επαξίως όχι μόνον την φυλήν, αλλά και ολόκληρο το ανθρωπίνον γένος, εις τον αγώνα μεταξύ των δυνάμεων του πνεύματος κατά της ύλης.

Απ' αυτόν δε τον αγώνα, θα πρέπει εμείς οι επιγενόμενοι και νεώτεροι να αρουσθώμεν διδάγματα ηθικά, διδάγματα χρήσιμα. Και ας έχομεν υπόψη μας ότι, η ύλη ουδέποτε καταβάλλει το πνεύμα, αλλά οσάκις τούτο εκδηλωθεί, την καθυποτάσσει την χαλιναγωγεί και την κατευθύνει.

Ελεύθεροι, απανταχού της γης, Αδελφοί μου, άς ενωθούμε σήμερα σε μια Παγκόσμια Αλυσίδα για την μεγάλη αυτή γιορτή για να διατρανώσουμε την αγάπην μας και την αλληλεγγύη, προς την βαρυσάλγουςα ανθρωπότητα και να διακηρύξουμε την πίστην μας προς τις αιώνιες και ακατάλυτες αρχές της ελευθερίας.

Σήμερα, που η διεθνής ατμόσφαιρα είναι θολή, σήμερα που η ανθρωπότης κινδυνεύει, σήμερα που η απειλή ενός ολέθριου και καταστρεπτικού πολέμου επικρέμαται επί των κεφαλών μας, σήμερα προ

πάντων είναι απολύτως επιβεβλημένη η στροφή προς τα οπίσω και η φωτοδότησις από το ανέσπερον φως του 1940.

Τρανοί και ισχυροί της γης στα χέρια σας είναι εμπειπιστευμένες οι τύχες της ανθρωπότητας. Δύνασθε να την αφανίσετε, αλλά και να την καταστήσετε κυρίαρχον του σύμπαντος, αρκεί να το θελήσετε.

Οι καπνοί από τα ερείπια του πολέμου δεν διελύθησαν ακόμη, αλλά η δάδα της ελευθερίας εξακολουθεί να αναδίδει το άσβεστον φως στις βουνοκορυφές της Πίνδου.

Ας σταθούμε λοιπόν και εμείς σ' ένα ανώτερο επίπεδο, ώστε, προικισμένοι με τις αρετές του πνεύματος να δυνηθούμε εις το μέλλον, εάν παραστεί ανάγκη, να συμβάλλουμε και εμείς εις την διατήρηση των ιδανικών της ανθρωπότητας. Ας σκεφθούμε ότι είμαστε απόγονοι ηρώων και ημιθέων.

Ας σκεφθούμε ότι το αίμα εκείνων μας εχάρισε την Ελευθερία και
Ας αναφωνήσουμε όλοι μαζί.

Ζήτω το ανέσπερο φως του 1940!

Ζήτω η Αιωνία Ελλάς!

Ζήτωσαν οι Ελεύθεροι ΕΛΛΗΝΕΣ!!!